

Blz.

1. Woord van de redactie	2
2. Van het Soldatenfront :	
- Varia : - 3-dagenaars	
- nieuw opgeroepen	
- afzwaaiers	
- nieuwe adressen	4
- Onze soldaten schrijven	5
3. Ons maandelijks portretje :	
DESIRE FIERENS	8
4. Jan Moortgat vertelt uit	
het verleden	14
5. Kennismaking met Vic DE MOL	17
6. Kerstmis van de rijke vrek	23
7. Breendonk vroeger en nu	26
8. Een autoloze vrij-zondag	28
9. Reynaert de Vos	30
10. 5 jaar later	33
11. Schuin bekeken	34
12. De Beul van Boedapest	35
13. Verenigingsleven :	
- Kultuurkring	39
- Volkskunstgroep	
ANNAMARIEKE	40
- K.A.V.	41
- Strijdersbond	42
- 't Schuur	44
14. Gemeentelijk informatie	45
15. Fotograferen met Jan	46
16. Sportvaria :	
- Voetbal	48
- Wielrennen	49
17. Denksport	50
18. Dagklapper	53
19. Medewerkers	60

De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders.

Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de steller bekend is.

Alle rechten inzake reproductie en vertaling zijn voorbehouden.

WOORD van de Redactie

Zeven jaar is het geleden dat pastoor Michiels, toen nog onderpastoor, ons kwam vinden met het verzoek onze medewerking te verlenen aan een eerder kwijnende SCHAKEL. Onze assistentie, zo zei hij, zou erin bestaan zijn taak van koerier - die hij door allerlei beslommeringen niet meer naar behoren kon vervullen - voor onze rekening te nemen. Wij zouden de kopijen bij de Schakelscribenten dienen op te halen en ze zonder verwijl naar de Zusters brengen, die er dan zorg voor zouden dragen dat, binnen de kortst mogelijke tijd, de teksten op stencils overgetypt werden. Wij moesten dan de afgewerkte stencils in heiltempo aan de dienstdoende tekenaars, Flor Goubin of Cois Verbeeck, bezorgen, die dan de teksten van illustraties zouden voorzien. Eens dit gebeurd, moesten wij de stencils naar Fons Desmedt overbrengen, de man die zich met de afdrukkeur zou belasten. Wij konden hem gebeurlijk hierbij een handje toesteken, liet de (onder)pastoor monkelend verstaan. Eens het afdrucken gedaan, dienden wij full-speed de per bladzijde gerangschikte pakken naar de Meisjesschool te versassen, waar inmiddels opgetrommelde meisjes, onder het waakzaam oog van Miete Dewachter, de boekjes zouden samenstellen. Wijzelf mochten dan die boekjes van de nodige nietjes voorzien. Eens dit uren-durende sleurwerk achter de rug, moesten wij trachten liefhebber(ster) te vinden, om de SCHAKELS na de zondagmissen tegen de prijs van 5 fr aan de man, respektievelijk de vrouw te brengen. " 't Lijkt allemaal erger dan het in werkelijkheid is", stelde de (onder)pastoor ons gerust.

Wat dan ook, wij hebben die koerierjob aanvaard en...zijn verder gegaan dan onze opdracht, dat zullen de lezers intussen wel gekonstateerd hebben. Wij hebben het inderdaad als plicht beschouwd DE SCHAKEL verder uit te bouwen. Terzake citeren wij graag wat wij in het eerste WOORD VAN DE REDACTIE, dat wij voor onze rekening namen en dat in het decembernummer van 1966 verscheen :

"...zo zinnen wij op verhoging van de standing van DE SCHAKEL, o.m. door een verbeterde presentatie, door uitbreiding van het aantal rubrieken en artikels en last but not least, door de opdrijving van de kwaliteit van de inzendingen.

Wij wensen tevens dat DE SCHAKEL niet uitsluitend een bindmiddel zou zijn tussen de gekazerneerde soldaat en het thuisfront, maar ook - en zulks in niet geringe mate - tussen de thuisfront-ers onderling. Naar ons gevoelen moet DE SCHAKEL, meer dan voorheen, spreekbuis zijn van

de Breendonkenaar tot zijn medeburgers, moet hij, nog meer dan vroeger, meedelen wat er in onze gemeente omgaat, om zodoende nog meer levende geschiedenis te schrijven....."

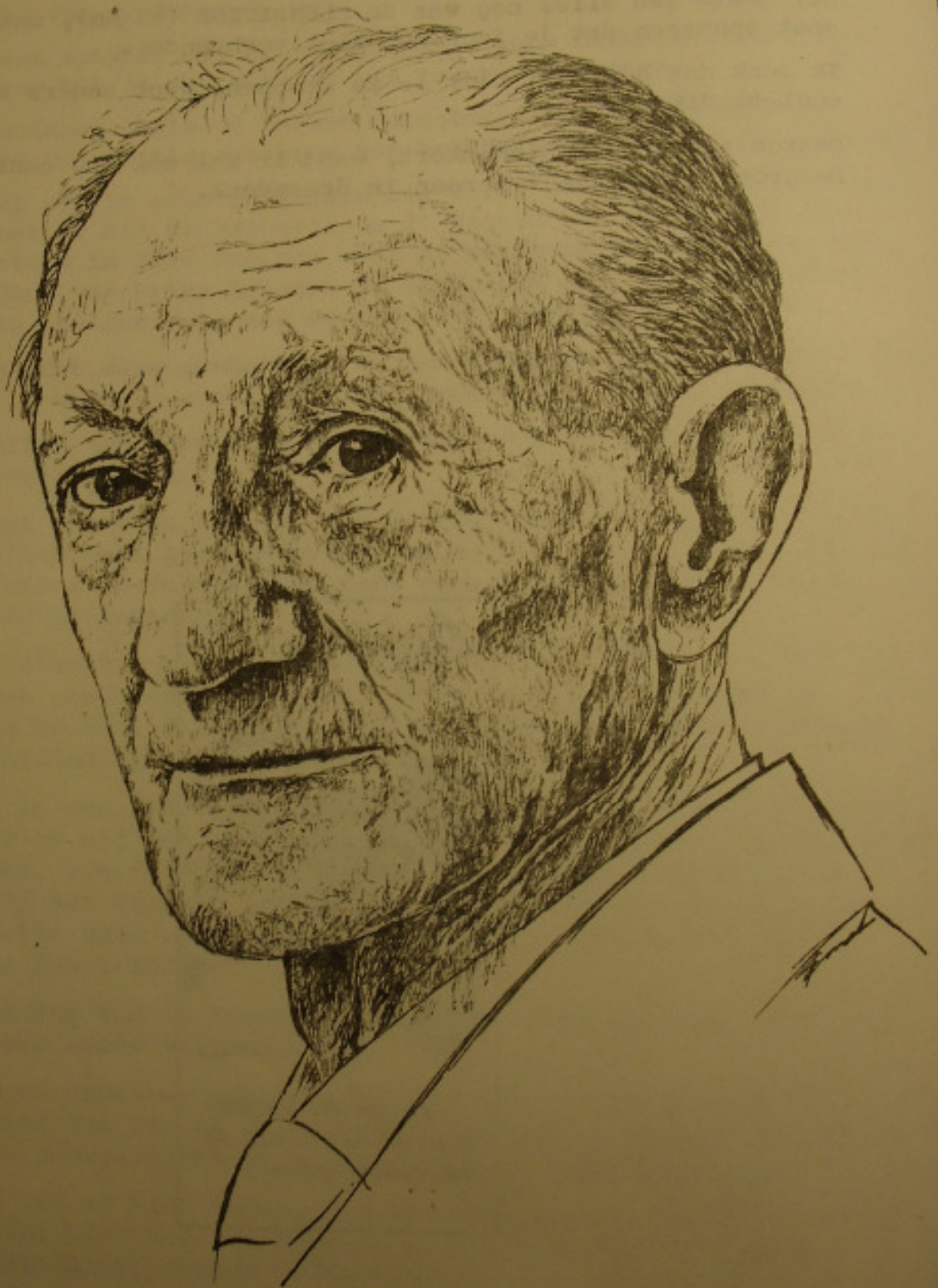
Dit alles te verwezenlijken was niet mogelijk zonder degelijke hulp. Gelukkig hebben wij ze gevonden. Wij mochten ons er inderdaad in verheugen, enerzijds dat alle vroegere medewerkers op post bleven en anderzijds dat meerdere nieuwelingen hun rangen kwamen aanvullen. Onder die nieuwelingen zaten en zitten talentrijke elementen, dat ook zullen onze lezers reeds lang ondervonden hebben. Daarbij deden wij niet vergeefs beroep op industriëlen, handelaars en neringdoeners om, langs hun advertentie om, de fondsen te vergaren die absoluut noodzakelijk waren voor de talloze verbeteringen die wij nastreefden. Ook het gemeentebestuur steunde ons door een jaarlijkse toelage. Allen die ons bij die stoutmoedige betrachting hebben geholpen, zeggen wij hier van harte dank.

Met gewettigde trots mochten wij ervaren dat ons opzet en intens werken op prijs werd en wordt gesteld, want in de loop van die zeven jaren is het lezersaantal meer dan verdubbeld. Zelfs heel wat niet-Breendonkenars lieten zich op ons tijdschrift abonneren. En de echo's die wij zo links en rechts opvingen, wijzen duidelijk in de richting van DOE ZO VOORT. Wat wij inderdaad graag zullen doen. Met dien verstande evenwel, dat wij - net als in 't verleden - omringd mogen blijven door een ploeg idealistische en kameraadschappelijke medewerkers. Waaraan wij echter geen ogenblik twijfelen.

Het is misschien meldenswaard, dat er in onze Schakel sinds december 1969 reeds 73 geschreven en getekende portretjes en een 20 tal interviews verschenen en dat al die portretjes en vraaggesprekken Breendonkenars betreffen of mensen van buiten onze gemeente die nochtans zeer sterk bij Breendonk zijn of waren betrokken.

Tot slot willen wij in naam van gans de redactieploeg en ook in onze persoonlijke naam al onze lezers een Zalig **Kerstfeest** en een gelukkig nieuwjaar toewensen.

Staf Vivijs.

MAANDELUKS PORTRRET

DESIRE FIERENS

"Geweld eindigt daar waar liefde begint."

Vrede, vrede, geef ons vrede,
om de duizend kruisjesvelden
van de Jura tot de Noordzee,
om die kleine, schamele beedlaars
die daar staan met smekende armen
in de zon en in de regen,
in de kille sterrennachten,
om de kruisjes zonder namen,
om de graven zonder kruisjes,
vele honderdduizendtallen,
op de heuvels, in de dalen,
van de Jura, tot de Noordzee,
vrede, vrede, geef ons vrede.

(P. Meersseman.)

11 november 1973.

55 Jaar geleden eindigde voor Désiré Fierens zinloos geweld, 55 jaar geleden maakte dit zinloos geweld plaats voor hoopgevende liefde.

"Vier jaar lang stond één van onze authentieke Breendonkenaars, bij Diksmuide in de hitte van de strijd. L'union fait la force. Daarvoor willen wij U vandaag lauweren met DE VIJFDE BEVORDERING IN DE NATIONALE ORDE MET ZWAARDEN, OFFICIER IN DE KROONORDE."

De Schakelredactie gaf deze maand dan ook graag het woord aan één van Breendonks uitgezonden zonen, Désiré Fierens.

Meer dan drie kwart eeuw geleden schiep vader Toon en moeder Sophie Andries den Dis, en ze zagen dat het goed was.

Het wellukken van dit eerste initiatief om nieuw leven te scheppen resulteerde in vier even boeiende "nakomelingskens" die samen met den Dis, de familie Fierens nieuw bloed en leven zouden inblazen.

In de school bleek alras dat den Dis "den eersten den besten niet was". Ondanks het feit dat de wet op het schoollopen nog niet van kracht was, volgde Dis zeer stipt en vlijtig elke dag de lessen. Een "Leuvense" student die het van de daken schreeuwde dat onze samenleving te weinig verantwoordelijkheidsbesef heeft, kent maar één woord, "brossen".

Het feit dat het parool in Dis zijn jeugdijaren "werken" betekende, bracht met zich mee dat hij ondanks de verbluffend knappe uitslagen op de school, mee thuis "in den dans" moest springen om de eindjes touw proberen aan elkaar te knopen.

Lang heeft Dis echter niet kunnen nadenken over deze vervlogen jeugd-dromen, vermits hij in 1911 onder de wapens werd geroepen. Enkele pientere politici hadden gelukkig het ondemocratische loterij-systeem reeds in 1909 uit de Belgische strijdmachtrangen gestemd, wat dan ook analoog met zich bracht dat den Dis willens nillens "binnen" moest.

De stoere bonken die heden ten dagen onze natie met hart en ziel gedurende 12 maanden - 11 maanden "carotten" of verlof, verdedigen, zijn luxepaerdjes geworden.

In de goeie ouwe tijd riep vaders Staat zijn goede zonen 2,5 jaar bij zich om alle wapens en ander leed samen te dragen. Dis werd als doodbrave Breendonkse burger ingelijfd bij het wetvolk in Brussel.

Zijn specifieke taak bestond erin allerlei prettige en minder aangename karweitjes op te knappen in de "mess".

Alles bij mekaar was het saldo van zijn officiële legerdienst vrij positief voor hem.

Schalx voegt hij er immers aan toe dat hij elke dag "een goeie beet kon meeëten met zijn oversten".

Normaliter zou dit soldatenhoofdstuk na 2,5 jaar afgesloten zijn. Enkele grootmachten hadden Hijkbaar inspiratie te over en besloten dan ook in 1914 het onder mekaar eens uit te vechten wie nu in feite de sterkste zou zijn. "Vader, vergeef het hen want we weten niet wat ze doen".

Désiré die het klappen van de zweep kende na 2,5 jaar opleiding in dit "sociaal instituut", werd dan ook als geroutineerde voetvolkstaktieker onmiddellijk in de hitte van de strijd geworpen.

Bij zijn vertrek naar het front moet hij zeker iets in die zin gedacht hebben: "Vader, moeder, vrienden, hopelijk is dit geen vaarwel, maar een tot weerziens!"

Deze woorden klinken misschien erg sentimenteel bij het lezen van dit verslag vanuit uw comfortabele relaxzetel met of zonder air-conditio-nering. In zijn kader geplaatst krijgen deze woorden een diepmenselijke betekenis.

De eerste twee oorlogsjaren deed hij opnieuw dienst bij het voetvolk. Afwisselend stond hij in de mess en in de loopgrachten. Verschillende makkers die in de hitte van de strijd getroffen werden, bracht hij, met zijn leven als inzet, naar veiliger oorden. Comfortabele matrassen Pirelli kenden men aan de Ijzer slechts in een droom.

Een harde strozak met één deken waren alle ingrediënten waarmee men het 's nachts moest stellen.

Wanneer hij terugdenkt aan de eerste winter rilt Désiré opnieuw, niet-tegenstaande het in zijn gezellige woonkamer op de Rijnweg gezellig warm was.

Strijdmakkers met bevroren voeten en handen, kou, ontbering en ziekte waren aan de orde van de dag.

Zijn stem stekt eventjes. Het is voor Dis moeilijk deze taferelen in detail te beschrijven. Wij kunnen het best begrijpen.

Na enkele minuten neemt hij opnieuw de draad van zijn verhaal op. Zwart paardebread en 10 centiemmen solden per dag, oordeelde men in de gegeven omstandigheden voldoende om de levensnoodzakelijke calorieën te verzamelen.

In 1916 vertrok Désiré's kolonel naar Calais. De kolonel, Désiré's werkracht en plichtsbewustzijn kennende, transporteerde hem stante pede naar Calais waar hij de rangen van de "lance bom" ging versterken. Daar promoveerde hij onmiddellijk tot ordonnance van de kolonel, hetgeen betekende dat hij berichten van de ene post naar de andere moest overbrengen, wanneer de telefoonlijn door de menigvuldige bombardementen defect was geraakt.

Menige hachelelijke momentjes heeft hij daar meegemaakt wanneer hij lenig als een kat doorheen de loopgrachten sloop van de ene post naar de andere.

De hygiënische voorwaarden waarin moest gewerkt worden waren....

Eventjes trekt Dis zijn neus op. Toch werden op zeer regelmatige tijdstippen algemene "baddes" genomen in De Panne. Daar werd het lichaam dan verlost van menig onsympathiek en zeer vervelend diertje en bestond ook de mogelijkheid een nieuw "kostuum" aan te trekken.

Schoon gewassen en gestreken konden de opnamen voor deze zinloze "western" verder lopen.

Tijdens deze 4 dolle jaren nam Désiré slechts één schamel weekje verlof bij een tante die in Parijs woonde. Warme, bemoedigende brieven van het thuisfront kwamen slechts sporadisch door.

"Wij waren verplicht ons aan mekaar op te trekken, mekaar te steunen en moed in te spreken", aldus Dis.

4 jaar lang liep deze oorlogsprent. Pas toen zag men het zinloze van de situatie in, voor vele makkers van Dis was het echter te laat.

Langs Temse en Puurs arriveerde Dis terug in Breendonk. Hij had het er heelhuids van af gebracht : een dag in Désiré's leven die hij niet zo vlug zal vergeten. The show was over.

In al dat oorlogsgeweld bleef in soldaat Fierens een warm hart kloppen. Zijn persoon, liefde en leven gaf hij definitief aan Manske Steenackers, zijn nicht, op 29 april 1922. Aanvankelijk stond zijn familie tamelijk sceptisch tegenover deze verhouding met Manske. "Het is voor de duiven nog niet goed, wat zou het dan voor de mensen ?! Maar wat doet ge er tegen, wij waren voor elkaar geboren."

Nadat hij met zijn Manske definitief sloop was gegaan, vond hij onmiddellijk een baan op de "Kok" als portier. Daar zag men onmiddellijk welke kolen men in de kuip had.

Dis kreeg de kans om mee te dingen naar een vakante plaats als chemist. Met brio werd hij uit drie kandidaten geselecteerd, mede door het feit dat hij perfect tweetalig is. "Tijdens mijn legerdienst werd ik heel sporadisch ingewijd in de Franse taal. Eenmaal de Franse smaak te pakken heb ik mij langs kursussen verder bijgewerkt".

Naast vaderlijke zorg voor zijn familie, bleven de oorlogsslachtoffers 14-18 hem fel boeien. Dit bracht met zich mee dat hij plaatselijk afgevaardigde werd van het Nationaal Werk Voor Oorlogsslachtoffers. In deze functie kwam hij met enorm veel marginalen in onze samenleving in contact. Met hart en ziel behartigde hij de rechten van deze mensen.

Naast deze sociaal gerichte demensie in zijn leven, deed hij samen met Manske al het mogelijke om voor hun zoon, Antoine, een betere weg te plaveien dan degenen die zichzelf moesten bewandelen. Zijn zoon erfde zeer duidelijk de geestelijke kwaliteiten van zijn vader en promoveerde met allergrootste onderscheiding tot technische ingenieur aan het Denayer-instituut te Mechelen. Proficiat, Dis, Manske en Antoine.

Heel discreet maar met een zekere fierheid toont hij mij al zijn medailles en brevetten die herinneren aan 4 jaar trouw en dienstbaarheid voor volk en vaderland.

Hier gaan ze dan in kronologische volgorde :

"FIERENS Désiré, DAT HIJ BIJ BESLUIT VAN Z.K.H. DEN PRINS REGENT VAN 21 JULI 1949 BENOEMD IS TOT RIDDER IN DE ORDE VAN LEOPOLD II MET ZWAARDEN OP DATUM VAN 21 JULI 1940."

"De minister van landsverdediging heeft de eer te laten weten aan soldaat Fierens Désiré dat hij benoemd is tot RIDDER IN DE KROONORDE MET ZWAARDEN"

"Het heeft Zijne Majesteit de Koning behaagd, op datum van 1 november 1968 HET KRUIS VAN OFFICIER IN DE ORDE VAN LEOPOLD II MET ZWAARDEN te verlenen aan Fierens Désiré als blijk van erkentelijkheid voor de diensten aan het land bewezen gedurende de oorlog 14-18."

"Het heeft Zijne Majesteit de Koning behaagd, op datum van 1 november 1968 HET KRUIS VAN OFFICIER IN DE ORDE VAN LEOPOLD II MET ZWAARDEN te verlenen aan Fierens Désiré als blijk van erkentelijkheid voor de diensten aan

het land bewezen gedurende de oorlog 14-18.

"Vijfde bevordering in de Nationale Orde MET ZWAARDEN, OFFICIER
IN DE KROONORDE met ingang van 15 november 1973.

Verder ontving hij nog het VUURKRUIS, medaille van Leopold II, de bronzen erkentelijkheidsmedaille van het N.W.O.S. en de herinneringsmedaille van de regering van zijn Majesteit Albert I.

De tijd staat niet stil, een mensenleven staat niet stil. Met een beetje weemoed zijn wij verplicht dit boeiend en tof gesprek af te ronden :

Dis Fierens : "Ik opteer voor de vrede. Ik geloof niet in oorlog, geweld, kortom in de revolutie, maar in een evolutief voortschrijdende samenleving op zoek naar vrede".

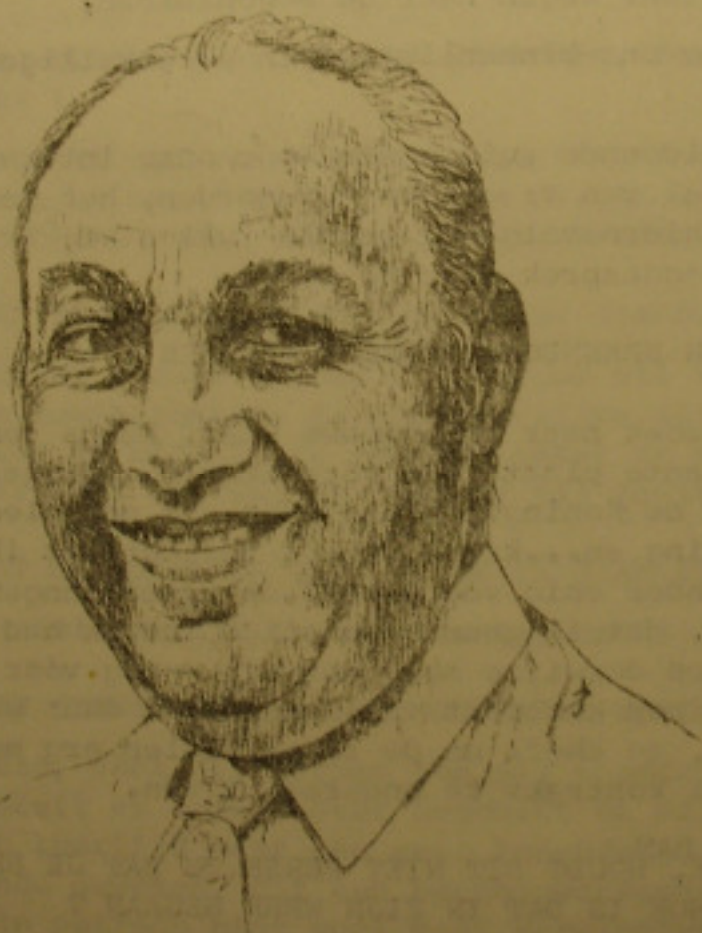
Dis, Manske bedankt voor dit gezellig samenzijn. Houdt er de moed en vooral een goeie gezondheid in.

Aan Dis, Manske en heel "Schakelend" Breendonk, zalig kerstfeest en een zonnig, vredevol 1974.

Jan.

Kennismaking met

Zoals ieder kreeg hij menige levenkans; hij heeft ze alle met enthousiasme aangegrepen en met de hem toegemten talenten tot ontplooiing gebracht.

Wij zagen en hoorden hem voor het eerst bij de plechtige inhuldiging van onze zogenaamde BLOEMENWIJK (de Begonialaan, de Seringenlaan en de verlen- genis van de Vredelaan). Hij richtte er toen namens de wijkbewoners het wel- kom- en dankwoord tot de burgemeester, het gemeen- tebestuur en al wie van ver of dichtbij meegewerkt had aan de realisatie van de- ze modelwijk.

Hij was ons toen onmiddel- lijk opgevallen. Iemand met persoonlijkheid, dach- ten wij. De rustige wijze waarop hij die gelegen- heidsspeech had afgesto- ken, zijn klare en korrek- te taal, samen met zijn imponerende figuur, gaven ons de overtuiging dat Breendonk een inwoner had bijgekregen die spoedig van zich zou doen spreken. In ieder geval, onze

Schakelnieuwsgierigheid was geprikkeld.

vic de mol

Een eerste gelegenheid om hem beter te leren kennen werd ons geboden toen wij ons, samen met Maria Schelkens, in het raam van de pas opgerichte parochiale onthaaldienst te zijnhuizen aanboden.

Wat dadelijk opviel bij het echtpaar De Mol was hun vriendelijkheid en zo mogelijk nog grotere gastvrijheid. Opvallend was ook hun interesse voor alles wat er in onze parochie en gemeente omgaat.

Daar onze tijd uiterst beperkt was - wij moesten die avond nog meerdere gezinnen bezoeken - hebben wij hen niet op alle vragen een bevredigend antwoord kunnen geven. Dit heeft evenwel niet belet, dat wij, vooraleer afscheid te nemen, een Schakelabonnie hadden bijgewonnen en het gemengd zangkoor IN DULCI JUBILO een flinke bariton rijker was geworden.

De man Viktor De Mol bleef ons verder intigeren. Die korte kennismaking liet inderdaad vermoeden, dat hij heel wat te vertellen had dat onze lezers voorzeker zou interesseren. Het lag voor de hand, dat wij op een vraaggesprek moesten aansturen. Dit is er vrij vlug en zonder enige tegenstand gekomen.

Op de avond van donderdag 29 november 11. spoedden wij ons door een mini-sneeuwstorm en over gladde wegen naar de Begonialaan,

Het was de gastheer zelf die ons binnenliet en in de gezellige leefkamer deed plaatsnemen.

Aan de eettafel - waarop voldoende ruimte was voor onze interviewpapieren - groeide, in een spel van vragen en antwoorden, het levensverhaal van Vic De Mol. In de hiernavolgende regels zullen wij trachten zo getrouw mogelijk dit vraaggesprek weer te geven.

*****HOE BEN JE EIGENLIJK IN BREENDONK TERECHT GEKOMEN ?

VICTOR : In 1970 was ik op zoek naar een nieuwe baan. Langs een krant kreeg ik kennis van een vakante plaats als fore-man (meestergast) bij de firma ALVEY CONVEYOR aan de Koningin Astridlaan. Ik postuleerde zonder al te grote verwachting en...kreeg prompt bericht dat ik mij mocht aanbieden. Ik werd zonder enig voorbehoud op proef aangenomen, waaruit kan afgeleid worden, dat ik geen ongunstige indruk had nagelaten. Mijn prestaties vielen derwijze mee, dat mij - nog vóór het proefbeding beëindigd was - een kontrakt van onbepaalde duur werd aangeboden. Het werk aldaar, de chefs en de sfeer vielen erg mee en ik aarzelde dan ook niet dit kontrakt te onderschrijven.

*****AL WERK JE IN BREENDONK, ^{DAN} HOUDT DIT NIET PERSE IN DAT JE BREENDONKENAAR ZOU WORDEN. HOE IS DAT IN ZIJN WERK GEGAAN ?

Werkmakers, inzonderheid Jos Raes uit de Moorstraat, hadden mij meermalen op het ongerijmde van mijn toestand gewezen, nl. de vrij kostelijke en tijdrovende verplaatsingen van Wilrijk naar Breendonk en terug. "Waarom zoek je hier geen woonst ?" vroegen ze mij. Waarop mijn antwoord : "Wil ik graag doen, maar zal ik iets geschikt vinden ?" Toen stelde Jos voor, mij kandidaat te stellen voor een sociale woning in de nieuw op te richten woonwijk in de verlenging van de Vredelaan. Ik ben op deze suggestie ingegaan en heb onmiddellijk contact opgenomen

met burgemeester Goossens die ik reeds enkele malen ambtshalve had ontmoet. Deze laatste was terstond bereid om mijn aanvraag te steunen. En ja, na lang wachten kregen wij hier in de Begonialaan een woning toegewezen. Wij zijn er uiterst tevreden mee.

*****UIT DIT ANTWOORD VERNEMEN WIJ, DAT JE VAN WILRIJK KOMT, IS DAT JE GEBOORTEPLAATS ?

Oh neen ! Ik zag - zoals dat poëtisch wordt uitgedrukt - op 24 maart 1930 het levenslicht in Lovendegem, een gemeente van om en rond 5.000 inwoners halfweg gelegen tussen Gent en Eeklo.

*****VERTEL EENS WAT OVER JE FAMILIE ?

Wij zijn met twee kinderen : beiden jongens. Mijn broer is 4 jaar ouder dan ik. Vader was metser van beroep, maar werd als gevolg van zware oorlogslletsels volledig en definitief werkonbekwaam. Moeder moest noodgedwongen uit werken gaan om het ontoereikend invaliditeitspensioen aan te vullen en vooral om het aanschaffen voor vader van de zeer dure geneeskundige specialiteiten die helaas niet in aanmerking kwamen voor enige terugbetaling door de Bond voor Oorlogsinvaliden of de mutualiteit.

*****WIJ MOETEN DAAR WEL UIT AFLEIDEN, DAT ER BIJ JULLIE GEEN WEELE WAS ?

Kon moeilijk anders. Moeder prees zich zeer gelukkig als zij op het einde van de maand de bakker, de slager en andere leveranciers kon betalen, vooral omdat zij aan schuldenmaken de pest had.

*****VAN VOORTGEZETTE STUDIES IS ER WAARSCHIJNLIJK GEEN SPRAKE GEWEEST ?

Hoe zou het gekund hebben ? Nochtans wil ik opmerken dat, volgens mijn gewezen leerkrachten, de noodzakelijke intellektuele bagage wel aanwezig was en middelbare studies zeker in mijn bereik lagen. Maar ik wil hierover niet zeuren; ik heb er mij sowieso toch doorgeworsteld.

*****WAT GEBEURDE ER TOEN JE OP 14 JAAR DE SCHOOL VAARWEL MOEST ZEGGEN ?

Ik ben onmiddellijk in de leer gegaan bij een beenhouwer.

*****HET OPZET WAS DUS BEENHOUWER TE WORDEN ?

Inderdaad, want dit beroep lag mij zonder enige twijfel. Maar de nood thuis heeft er anders over beschikt en mij gedwongen reeds na enkele maanden leertijd naar een meer lonende baan uit te zien. Het is immers voldoende geweten, dat een beenhouwersgastje, buiten kost en inwoon, van zijn patroon niet veel moet verwachten en dat van de foaien geen huizen gebouwd worden.

Van een vriend vernam ik dat er in de Gentse haven een aardige duit te verdienen viel voor wie niet bang was van werken en vooral niet terugdeinsde voor het torsen van zware lasten. Ik hoefde niet lang na te denken. Zonder verwijl toog ik naar de Gentse haven. Het geluk was met mij, want ik mocht de volgende dag beginnen.

*****KON JIJ HET ZWARE LABEUR ALS DOKKER OP DIE JEUGDIGE LEEFTIJD REEDS AAN ?

Ik mocht mij van jongsaf verheugen over een gezond en sterk gestel. Sportbeoefening was hieraan niet vreemd. Zwaar werk heeft mij daarom nooit afgeschrikt.

*****IN WAT BESTOND JE WERK AAN DE HAVEN VAN GENT ?

Vooreerst in het opknappen van allerlei karweien als losse arbeider : veel dragen en sleuren. Ik wist mij echter vrij vlug op te werken tot fore-man met de daaraan verbonden hogere bezoldiging die thuis best van pas kwam.

*****WIJ NEMEN AAN DAT JIJ OVER VRIJE TIJD GESCHIKTE EN DEZE OP NUTTIGE WIJZE HEBT BESTEED ?

Twijfel daaraan niet aan. Ik heb alles in het werk gesteld om de gemiste intellectuele ontwikkeling in te lopen, o.m. door naschoolse studie. Het A.C.V. waarbij ik van meetaf aangesloten was, heeft mij hierbij flink geholpen. Als militant had ik binding met Honoré Van Steenberghe die mij de raad gaf de vormingskursussen in het centrum STAF HEYLENBOSCH te volgen. Raad die ik zonder aarzelen heb opgevolgd. Niet tot mijn schade, want ik heb in dit centrum heel wat wijsheid opgedaan, vooral als syndikaat-militant.

Een andere vorm van vrijetijdsbesteding, echter meer langs de ontspannende kant, was de muziek waarvoor ik steeds veel liefde heb gekoesterd. In Lovendegem was ik lid van de muziekfenfare en speelde ik er tweede tuba.

*****WAAROM DIT ZWAAR INSTRUMENT. JE WAS TOEN TOCH NOG VRIJ JONG ?

Och, ik was nogal flink uit de kluiten gewassen en blijkbaar zeer geschikt om de baspartij te blazen.

*****ALS VERSLAGGEVER VOOR EEN SOLDATENBOEKJE ZOU HET ONVERGEEFLIJK ZIJN JE NIET TE VRAGEN WAAR EN WANNEER JIJ DE WAPENROK DROEG ?

In 1950 werd ik opgeroepen en gekazerneerd in fort 11 en 12 (ring rond Antwerpen). Ik was er ondergebracht in de compagnie die moest instaan voor aanvoer van levensmiddelen. Zodoende diende ik aan dok 121-123 bevroren vlees op te halen. Ik leerde daar - mede dank zij mijn lidmaatschap van het A.C.V. - de heer Meeuwissen kennen, toenmaals de grote meneer van de Antwerpse kristen gesyndikeerde havenarbeiders. Hij had blijkbaar voor mij een boontje over, want hij wou per sé dat ik na m'n term in de Antwerpse haven kwam werken: hij verzekerde mij er een uitstekende d'job. Ik moest dit vriendelijk aanbod echter afwijzen, omdat ik, zoals ik hem zei, met m'n hart teveel aan Gent gebonden was en verder ook wegens het feit dat mijn ouders aldaar verbleven. De heer Meeuwissen had hiervoor begrip, doch drong aan hem onmiddellijk te verwittigen wanneer ooit de nood mocht aan de man komen.

*****JIJ LIET JE DAARNET IETS ONTVALLLEN OVER SPORTBEOEFENING. WELKE SPORT OF SPORTEN HEB JE "BEDREVEN" ?

Hierover heb ik het met Bert De Clerco uitvoerig gehad. Hij beloofde het tot een artikel te verwerken en in DE SCHAKEL te publiceren. Zoals onze lezers kunnen merken is dit artikel inderdaad verschenen en wel onder de titel : DE BEUL VAN BOUDAPEST.

*****VAN DE SPORT NAAR DE MUZIEK ! JE WAS SPELEND LID VAN DE PANFARE IN LOVENDEGEM. NU BEN JE SPONTAAN TOEGETREDEN TOT HET GEMENGD ZANGKOOR IN DULCI JUBILO. JE BENT DAARBIJ, ZOALS WE HEBBEN KUNNEN VASTSTELLEN, DE BEZITTER VAN EEN O.I. VOLWAARDIGE MUZIEKINSTALLATIE. DE MUZIEK BETEKENT DUS HEEL WAT VOOR JOU ?

Inderdaad, ik heb het trouwens reeds gezegd, dat ik gepassioneerd ben voor muziek, de betere muziek. Na het overlijden van vader in 1954 en de daaropvolgende verhuizing naar Gent sloot ik aan bij het aldaar gereputeerde kerkkoor SINGHET SCONE, waarmee wij in 1957 aan een interparochiaal tornooi voor kerkkoren deelnamen en een eervolle vermelding kregen van de jury met aan het hoofd de wereldvermaarde Mechelse stadsbeiaardier, Staf Nees.

*****JE HEBT DUS OP JE VIERENTWINTIGSTE LEVENSJAAR LOVENDEGEM VERLATEN OM GENTS STADSBURGER TE WORDEN. HOE KWAM DAT ?

Zoals ik reeds zei, overleed vader in 1954 en was er niets dat moeder en mij - m'n broer was inmiddels reeds gehuwd - verhinderde naar de plaats te emigreren waar ik reeds jaren een stabiele kostwinning had. Ik spaarde er overigens heel wat pendeltijd en -kosten mee uit.

*****WAS JE BUITEN JE WERK IN DE HAVEN, JE LIDMAATSCHAP VAN SINGHET SCONE NOG OP ENIG ANDER TERREIN BEDRIJFVIG IN GENT ?

Onder leiding van de huidige titelvoerende bisschop van Gent, monseigneur Van Peteghem, hadden wij een groep gevormd die volledig belangloos optrad met zang, sketches en toneel voor al wie er om vroeg. Het was een interparochiale aktie. Wij hadden slechts één oogmerk : door de gezonde lach onze evenmens, van welke gezindheid of geloof hij ook mocht zijn, tot het betere te brengen. Zodoende hebben wij aan velen vreugde verschaft, maar zelf ook veel vreugde gemaakt. Menig verdwaalde hebben wij langs onze speelse aktiviteit om terug tot de schaapskooi gebracht.

*****WAT WAS JOUW TAAK IN DIE GROEP ?

Ik trad op als zanger en vooral als conférencier.

*****NOG ANDERE AKTIVITEITEN IN GENT ?

Ja, deze van wijkbestuurslid van het A.C.V., waarmee ik de sprong naar het 700.000ste lid heb gemaakt.

*****HOE BEN JE EIGENLIJK IN ANTWERPEN TERECHT GEKOMEN ?

In 1958 heerste er een belangrijke krisis in de haven van Gent. Ook ik behoorde vaak tot de werklozen. Eigenaardig genoeg gingen in de Antwerpse haven de zaken merkkelijk beter. Ik herinnerde mij de heer

Meeuwissen en zijn belofte. Het briefje dat ik hem schreef kreeg een vlug antwoord. Ik moest dringend naar Antwerpen komen, schreef hij, want daar wachtte mij een djob bij het stouwersbedrijf John STALCO. Ditmaal heb ik niet gearzeld om toe te slaan. In dit bedrijf fungeerde ik aanvankelijk als vleesdrager : van die ganse kwartieren, weet u wel ! Maar nadat ik mijn dokwerkerslegitimatiekaart had verworven, klom ik vlug op tot fore-man, net als in Gent.

*****VERBLEEF JE TOEN NOG ALTIJD IN DE ARTEVELDESTAD ?

Neen, de verplaatsingen lieten dit niet meer toe. Ik huurde mij daarom een éénmanskamer in Antwerpen-stad.

*****WE WETEN NU REEDS, DAT JE VAN GENT NAAR ANTWERPEN VERHUISDE EN OOK DAT JE WILRIJK VERLIET OM BREENDONKENAAR TE WORDEN. MAAR HOE BELANDDE JIJ IN WILRIJK, OOK WEL EENS HET GEITENDORP GENOEMD ?

Ik leerde er Maria Van Kuyk, een Nederlandse kennen. Wij huwden in 1960 en vestigden ons metterwoon in Wilrijk. In 1969 ontviel Maria mij. Ons huwelijk was kinderloos gebleven.

M'n tweede echtgenote, Lea Van Rumst uit Lokeren, verloor haar man rond hetzelfde tijdstip dat m'n eerste vrouw overleed. Zij bleef met twee kinderen achter, Francine en Micheline, nu respectievelijk 14 en 12 jaar oud. Ik leerde Lea kennen naar aanleiding van één der vele ontmoetingen op het kerkhof. Begrip voor elkaars verdriet bracht vriendschap en nadien liefde, die wij in 1970 met ons huwelijk hebben bezegeld. Roy, nu 3 jaar oud, is Francine en Micheline komen vervoegen.

*****EEN VERVELENDE VRAAG MISSCHIEN ! MEEN JIJ IN BREENDONK TE KUNNEN AARDEN ?

Voor een man die de ganse dag uit werken gaat en vaak overuren moet kloppen, is dat niet zo'n probleem, al voel je de overgang van de stad naar de buiten toch sterk aan. 't Zal daarom de eerste maanden wel even wennen zijn, vooral voor Lea die zich hier nogal geïsoleerd voelt.

*****JIJ BENT AL TOEGETREDEN TOT HET ZANGKOOR IN DULCI JUBILO. GA JIJ HET DAARBIJ LATEN ?

Ik meen mezelf te mogen bestempelen als sociaalvoelend, dat heeft U waarschijnlijk uit een en ander kunnen afleiden. Daarom stel ik me graag ter beschikking voor elke taak van maatschappelijk dienstbetoon. Me opdringen doe ik echter niet. Ik wacht dus op een verzoek.

Dank Victor voor dit boeiend en vrijmoedig vraaggesprek. Wij zijn zeer gelukkig jou te hebben leren kennen : een nobel mens met een zeer gevarieerd en actief verleden. Dank ook aan Lea, je vriendelijke vrouw, voor het gul onthaal.

Samen met alle Schakellezers wensen wij jullie beiden en ook de drie kinderen een gelukkige toekomst in Breendonk, dat binnenkort, zo hopen wij althans, voor jullie meer zal zijn dan gewoon maar een verblijfplaats.

Staf Vivijs.

BREENDONK VROEGER en NU

(vervolg)

- ZITTING 25.7.1869 : In deze zitting besluit het gemeentebestuur voorrang te geven aan bestratingswerken aan de Groenstraat boven deze aan de Breendonkstraat.
- ZITTING 3.5.1870 : Gemeentebestuur beslist : "dat de ontworpen steenweg van de Groenstraat in de Beenhouwerstraat geleidt worde".
- ZITTING 13.8.1872 : Goedkeuring begrotingsstaat Groenstraat : "30.183 fr voor de ontworpen steenweg in de Groenstraat leidende van het dorp van Breendonk naar de provinciale steenweg Mechelen-Dendermonde".
- ZITTING 22.10.1872 : Groenstraat : aanbesteding op 10.8.1872 te Antwerpen. Werken worden toegewezen aan de heer Baggersmans uit Willebroek, mits de som van 25.500fr.
- ZITTING 18.8.1876 : Beslissing wordt genomen tot verbetering en rechtekking van Dorpstraat of "steenweg in het dorp". Er wordt o.m. een betere afwatering beoogd.
- ZITTING 12.9.1882 : Gemeentebestuur neemt akte van het plan tot begroting van kasseiingswerken in de Moorstraat en Pullaar.
- ZITTING 4.12.1888 : Akkoord voor verbeteringswerken (± 1.000 fr) aan Pullaarsteenweg, doch geen kasseiing, gezien zulks niet strikt noodzakelijk wordt geacht (?)
- ZITTING 12.4.1889 : Voor uitvoering van bedoelde verbeteringswerken wordt beslist Ruisbroek om tuseenkomst te verzoeken.
- ZITTING 2.1.1891 : Ruisbroek is bereid voor 1/3 tuseenkomst, o.m. ook voor de brug over de Zielbeek.
- ZITTING 20.11.1891 : Kasseiing van Veurtstraat die niet door voertuigen bereidbaar is - wordt in overweging genomen.
- ZITTING 12.2.1892 : Raming kosten van kasseiweg Veurt : 36.000 fr.

- ZITTING 16.12.1892 : Nieuwe roming : 42.230 fr.
- ZITTING 29.8.1893 : Aanbesteding van deze kasseiingswerken gebeurde op 26.8.93. Weer was het de heer Baggermans uit Willebroek die de werken kreeg toegewezen, mits de som van 33.940 fr.
- ZITTING 31.3.1896 : Wij lezen : "Aangezien akkoord met Ruisbroek om bij de overheid aan te dringen op de uitvoering van de voorgenomen werken in Pullaar moeten wij wel besluiten dat intusschen nog niets werd gedaen".
- ZITTING 19.5.1899 : Er werd een krediet van 1.400 fr gestemd voor verdere verbeteringen aan de Moorstraat.
- ZITTING 21.3.1899 : Herinnering aan voorstel van 2.1.1891 betreffende de geweerde werken in Pullaar.
- ZITTING 25.7.1899 : Pullaar ! Werken worden aangenomen door de heer Lanens Gabriel uit Lier, mits de som van 25.535 fr. Breendonk neemt ongeveer 4.000 fr te zijnen laste.
- ZITTING 14.2.1902 : Verbeteringswerken worden gestemd aan Wachtingstraat en Zavelstraat.
- ZITTING 17.1.1908 : Besluit tot noodzakelijke verbeteringswerken aan Breendonkstraat.
- ZITTING 28.4.1909 : Projekt overgemaakt aan Bestendige Deputatie tot kasseiing :
- 1) Veurt-Beenhouwerstraat = huidige Molenheide.
 - 2) Moorheide = verbinding Dorpstraat - Groenstraat of huidige J. Hammeneckerstraat.
- ZITTING 25.2.1910 : Moorheidestraat wordt bij besluit als landbouwweg behouden.

(Vervolg t).

5 Jaar Later

Van een barre wintermaand vonden wij - zelfs in de Dagklapper - geen spoor, toen wij DE SCHAKEL van december 1968 herlezen. Of toch !

Inderdaad, Jan VIVIJS haalde immers de krachttoer uit in zes dagen over en weer te rijden naar een Siberisch-koud Moskou. Op een vlotte en vaak geestige wijze vertelt hij ons in dit nummer zijn reisbelevissen doorheen het Winterse Oost-Europa. Niet alleen de temperatuur was daar aan de lage kant, ook het onthaal en de terughoudendheid van de Oosteuropeeërs. Voor de stuntreiziger, en zijn maats bleek een noch ander van aard om ginds lang te pleisteren.

Het enig-mooie kerstverhaal in dit decembernummer draagt de handtekening van George SCHELLEMANS, een zeer gewaardeerd medewerker, die in ditzelfde nummer nog een uitgebreide biografie, en een leerzame bespreking van de voornaamste boeken bracht van oud-streekgenoot en wereldvermaard schrijver, Gerard WALSCHAP.

"Doelstellingen en middelen van de KULTUURKRING", vonden wij in een rubriek die we nu VERENIGINGSLEVEN noemen. Meteen maakten wij de gevolgtrekking, dat deze kring zowat vijf jaar geleden werd opgericht : een eerste lustrum dus, dat zeker niet onopgemerkt mag voorbijgaan, temeer daar deze kring reeds meerdere lovenswaardige manifestaties op zijn aktief heeft.

Al lezend moesten wij vaststellen, dat ook deze SCHAKEL niet vrij was van "kritiek". Onder de titel "EVEN PRIKKEN", wou de schrijver aantonen wat er minder en in het geheel niet deugde aan ons lijfblad. Wij hebben dit stukje "kritiek-proza" enkele malen herlezen en zijn tot de konstatacie gekomen dat de steller toen - in 1968 dus - overtuigd was, dat DE SCHAKEL aan bloedarmoede leed en gedoemd was in een nabije toekomst roemloos te verdwijnen. "VIJF JAAR LATER" bewijst het tegendeel. Bewijst inderdaad, dat deze kritiek niet sterk genoeg was om ons blad te doen sneuvelen.

Zo u meent dat het ons bedoeling is - met zulks in herinnering te brengen - hen, die reeds met de pen tussen de vingers zaten, te willen bewegen deze pen terug in de bovenzak te steken, dan is U glad mis. Wij vragen niets liever dan kritiek, eerlijke en eerbiedige kritiek. Niets in de wereld is mooier dan eerlijke openheid tegenover elkaar. Dit hebben wij altijd geprezen en bewonderd. Daarom, haal uw pen terug uit die bovenzak en schrijf, prik maar, desnoods in uw eigen vinger en ...tong.

Fons Desmedt.

DAAG Klapper

November 1978

Wijdag 16.

In 't Schuur heeft een onbekende - of waren het onbekenden 7 - zich de vrijheid gepermiteert de geluidsmatthee voor ontspanning tijd te laten. Elijkhaar stond dit niet geïntend want in afwachtingen spreekt men niet of meer van een diefstal.
 Spellijk gebruikt de stader deze installatie discipline en vooral op welke toeren zodat men van het kan ontdekken wat de uitslag is bereikt ge-
 men.

Dinsdag 17.

U kan het lezen in het vorig Schiednummer, maar wij wensen het te herhalen : de gemeen-
 schapen bezochten zowel ook naar het bekende sportveld dat de overnamestelling van de
 Koning en de diende afgeleid. De piste was
 namelijk ontdekt. Want, zonder grenzen : de
 verdeling "de doch schijnt de een" trakt
 met overige 170 leden en familieleden naar
 het sportveld en er getuige de zijn van een
 van de meest geliefde sportveld die van
 alle kan ontdekken : een dier.

Dinsdag 18.

De eerste uit-
 Jans worden en
 het praktijk voor brengen met zich, met er
 een meer aantal kinderen die worden ver-
 sieren. Dit was de manier de het was
 heeft, want de eerste die werden er heel
 zijn de eerste die werden er heel
 de eerste die werden er heel
 de eerste die werden er heel
 de eerste die werden er heel

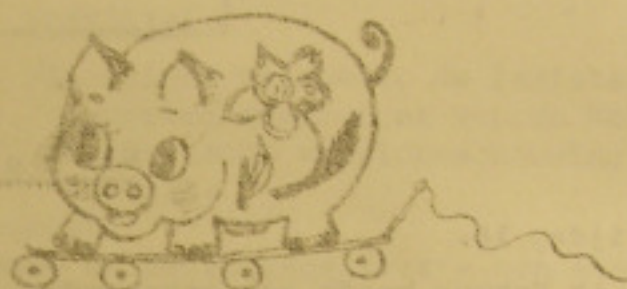

Het gaat dus goed, maar laat het zo dan ook blijven.

In de namiddag zitten we allemaal aan de TV gekluisterd; sommigen hopen op een mirakel, anderen zien er geen brood in. Inderdaad, Nederland-België wordt een spel van kaas en muis, waarin de Nederlanders voor een keer niet de kaas zijn, maar de muizen, die deze lekkere kost in mootjes bijten en ermee naar Muenchen trekken.

Maandag 19.

Het blijde bericht bereikt ons dat Frieda - echtgenote Frans De Decker - te Willebroek tijdens de braderij op folkloristische wijze het biggetje gewikt, gewogen en ook meegenomen (gewonnen) heeft. Daarom onze goede raad: vetmesten, en dan als het dood is, de diepvries in. Misschien nog een tip: de Schakelredacteurs eten ook graag echte boerenpensen.

Toevallig vernemen wij dat het vandaag ook weer eens gemeenteraad geweest is. Er werden daar - naar men zegt - heel wat punten besproken en ook de Moorstraat kwam - naar het schijnt - weer eens in het nieuws. Als we goed zijn ingelicht zou er toch vooruitgang komen in de voorzieningen werken. Natuurlijk wij weten het slechts van horen zeggen....

In het Centrum weeral een demonstratie, nu over het bakken van snuisterijen die ieder zeker lekker zou vinden. De inrichters: de boerinnen-gilde, in samenwerking met de K.A.V. En maar smullen mannen! Of niet?

Dinsdag 20.

In het Centrum houdt Professor De Haes een voordracht over de functie van de parochie in het huidige kerkbeeld. Heel wat aanwezigen waren opgekomen om deze spreekbeurt te volgen en om nadien van gedachten te wisselen met de Directeur van het Mechelse grootseminarie.

Woensdag 21.

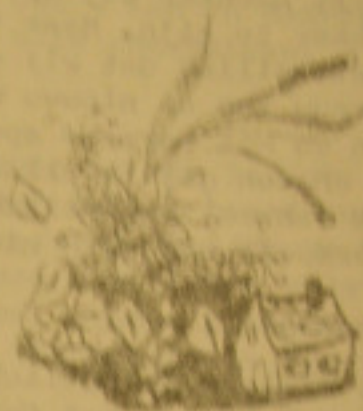
In de Schaafstraat wordt de verlichting van het voetbalveld van de Veteranen ingespeeld met een groots opgezet tornooi. De talrijke aanwezige supporters en voetballiefhebbers hebben zelf kunnen zien hoe met veel goede wil, moed en doorzettingsvermogen aardig wat kan verwezenlijkt worden. Wij wensen de veteranen geluk met hun prima installatie.

Donderdag 22.

Het viel ons vandaag op, dat er in het Centrum weer iets was gebeurd. Het muurtje aan de ingangspoort is verdwenen en ook de poort natuurlijk. Dit zijn de voorbereidende werken in het kader van de grote veranderingen die wij met spanning tegemoet zien.

Vrijdag 23.

reën wij eventjes verder wandelden dan het Centrum en in onze nieuwe bloemenwijk terecht kwamen, sagen wij daar nog geen bloemen. Begrijpelijk, wij zitten volop in de winter. Wat wij echter wel sagen is, dat de nieuwe straatnaambordjes reeds werden aangebracht. Bordjes met bloemennamen ! En nu nog bloemen in de volgende lente en...de bloemenwijk wordt werkelijkheid ...!!

In het Centrum is de K.W.B. ondertussen reeds gestart met zijn jaarlijkse kaartavonden. Ook dit jaar blijkt deze organisatie een schot in de roos te zijn, want telkens mag de ijverige sekretaris René Van der Auwera en de niet minder ijverige kassier Nest Mertens, meer dan 100 deelnemers inschrijven op hun lijstje. Wat ons hier vooral opviel was het groot aantal vrouwen, heel wat meer dan vorige jaren. Misschien krijgen wij dit jaar een vrouwelijke kampioen ! En dan is de emancipatie van de vrouw ook tot in het kaartspel doorgedrongen.

Zaterdag 24.

Vandaag vernemen we dat het gezin Brems uit de Moorstraat vorige zaterdag een eerder ongelukkige dag kende. Bij de terugkeer uit Ruisbroek slipte de bromfiets, waarop moeder en vader Brems hadden plaatsgenomen. Caroline kwam er met de schrik vanaf, maar vader Brems werd met verwondingen aan het hoofd naar de kliniek te Bornem overgebracht.

Zondag 25.

Met veel supporters en het nodige lawaai trekt de volleyballende Breendonkse K.W.B. naar Willebroek om er leider Willebroek in eigen vesting te gaan bekampen...en ook te verslaan. Breendonk neemt nu de leiding met 15 gewonnen sets, twee verloren sets, 5 gewonnen wedstrijden, geen enkele verloren en 10 punten.

In Westrode houdt Frankie Smets onze eer hoog. Hij wint er op overtuigende wijze de "Ontdek de Ster" - wedstrijd. Geen lachertje als men weet dat er in de jury toch mensen zetelen die van wanten weten, zoals Jef Burm en Ugo Prinsen.

De Schakelredactie zit met problemen. De Schakel is netjes afgewerkt en zou vandaag zeker in de post moeten liggen om morgen verzonden te kunnen worden. Maar hoe de verplaatsing maken van de Moorstraat naar de Post ? Verschillende voorstellen werden gedaan, van een boerenkar tot en met het zelf wegdragen. Toen men dan eindelijk akkoord was om een geit voor een kruiwagen te spannen was het reeds donker geworden. En...vermits een geit geen achterlicht heeft...werd de Schakel op een niet-autoloze maandag naar de post gebracht.

Maandag 26.

Eerst dachten wij op deze maandagmorgen nog niet wakker te zijn. Maar toch kwamen wij tot de vaststelling dat wij goed zagen. De eerste sneeuw van de nieuwe winter viel in dikke vlokken en met bekwame spoed uit de hemel. Op een ik en een gij is alles in een witte vacht gehuld. Het kan wel romantisch aandoen, maar veel goeds voorspelt het toch niet.

Dinsdag 27.

Uit niet-goed-ingelichte bron vernamen wij dat Jules Kabas in het Centrum zou geweest zijn, dat naar aanleiding van een demonstratie die iets zou te maken hebben met wijnen. En toch durven wij beweren dat wij Jules Kabas steeds zagen bier drinken.

Woensdag 28.

Terwijl wij nog steeds in overvloed worden getrakteerd op sneeuw en koude, kan iedereen die het wil zich vandaag een foto'tje laten maken van zijn longen, zodat men je achteraf kan zeggen hoe het wel met je koppel blaasbalgen is gesteld. 't Is te hopen dat er weinig slechte berichten naar Breendonk terugkeren.

Donderdag 29.

Wij kregen kennis van een lovenswaardige initiatief dat door de Parochieraad onlangs werd genomen, nl. de oprichting van een onthaalploeg en een ziekenbezoekteam.

De opdracht van de eerste ploeg zal er in bestaan de gezinnen en of alleenstaanden die onze parochiegemeenschap komen vervoegen, welkom te heten en hen een voor dit doel ontworpen onthaalbrochure te overhandigen. Deze ploeg is intussen reeds van start gegaan en heeft alle in-1973-in-onze-parochie-ingewekenen een bezoek gebracht en daarbij kunnen ervaren, dat dit welkom en inzonderheid de onthaalbrochure ten zeerste op prijs gesteld worden. Er konden zelfs enkele praktische resultaten genoteerd worden, nl. aansluitingen bij bepaalde organisaties.

Het ziekenbezoekteam is nog in wording. Door twee afgevaardigden van de Parochieraad, die deze taak op zich hadden genomen, werden een beperkt aantal mensen uitgenodigd om op maandag 26 november j.l. in het Centrum samen de uitbouw van bedoeld bezoekteam te bespreken na vooraf geluisterd te hebben naar de uiteenzetting van de heer Bellemans uit Boom, die aldaar in de H.Hartparochie een dergelijke groep leidt. Een twintigtal vrouwen en mannen zijn op deze invitatie ingegaan en hebben het helse sneeuweder getrotseerd. Zij verklaarden zich allen unaniem in beginsel bereid om mee te werken aan dit edel doel : de eenzame zieken en ouden van dagen door een bezoek op te monteren. Zij hebben tevens besloten in een volgende bijeenkomst, die zeer kortelings zal doorgaan, een kern van een vijf of zestal leden aan te duiden die zowat het dagelijks bestuur zullen vormen en zich o.m. zullen

belasten met het opstellen van de lijst van de te bezoeken mensen : een delikate zaak, want niemand die enigszins in aanmerking komt, mag vergeten worden. En iedereen - van welke gezindheid ook - kan in aanmerking komen, zo luidde het eensgezind oordeel van alle aanwezigen.

Vrijdag 30.

Oef, nog een paar keer slapen en dan is het Sinterklaas. Als we nog maar zolang braaf kunnen zijn. Onze brief is reeds verstuurd. We hopen nu maar dat de brave man Nederlands verstaat en dat er - zoals in Brussel - geen tolk moet naastzitten om de Vlaamse kindertjes te begrijpen.

- - -

December 1973

Zaterdag 1.

Alsof sneeuw en ijzel nog niet voldoende was kwam er vandaag nog eens een mist bij die niet toeliet verder dan uw neus te zien. Dit "hondenweer" schijnt voor de Schakelredaktiekring niet zo aangenaam te zijn. Terwijl de echtgenote van onze Schakelchef in de Zavelstraat het verschil niet meer onderscheidt tussen de straat, de gracht en de omliggende velden, maar gelukkig de hulp krijgt van een paar meehelpende handen om haar V.W. uit de sloot te helpen, rijdt Fons Desmedt en de in haar wit-geel-kruis-autootje zittende Gaby Van Assche, tegen elkaar aan. Gelukkig bleef het hier beperkt tot wat blikshade.

Zich van al dit slechte weer weinig aantrekkelijk, zijn de leden van de spaarkas "De Potters", die vandaag hun honderdjarig bestaan vieren, met een flink eetmaal en een aangename ontspanningsavond in het Centrum.

In 't Schuur treedt vandaag Jef Vanuytsel voor het voetlicht. Een kleinkunstenaar die zeker al heel wat faam heeft verworven.

Zondag 2.

Wij zijn nog nooit in Siberië geweest of ergens in de Toendra's van Alaska, of Groenland bij winter, maar toch kunnen wij ons zowat indenken dat het daar ongeveer moet zijn zoals hier vandaag. Wanneer we alleen nog al die woningen wegdenken, blijft er niets meer over dan een gesloten sneeuwlandschap, mistig met een ijsskoude wind en stilte... stilte...op de eenzaamste zondag van dit jaar.

Maandag 3.

Vandaag vernemen wij dat de zuster van onze medewerker Bert, Rita De Clercq, ergens in Mechelen, ook last gekregen heeft van de gladheid. Gevolg : enkele dagen hospitaal en enkele kneuzingen die zeer pijnlijk

waren. Een spoedig herstel, Rits.

Ook Maria Van Asch, echtgenote Willy Muyshondt, schijnt ergens blik- schade opgelopen te hebben. Niet van te verwonderen als men nagaat dat er op 10 wagens zeker één daarvan met blutsen of builen rijdt.

Dinsdag 4.

Onze mensen van de derde leeftijd vieren nog maar eens feest. In het Centrum verorberen zij ieder zowat een halve kip om daarna nog wat na te feesten. Wij weten niet of er ergens een orkest bij betrokken was, maar...vanwaar dat lawaai allemaal ???

Woensdag 5.

In de meeste straten van Breendonk heerst er vandaag paniek. Is Sint Niklaas daar misschien al ? Neen, maar wel de vuilkar die vandaag zo vroeg in het Dorp en omliggende straten verschijnt dat vele huismoe- ders of -vaders in hun nachtkledij hun vuil- bak nog aan de deur dienen te zetten. Hou- den deze vuilkarmensen misschien erg veel van wuivende pyjama-broeken en vliegende peignoirs ???

Vandaag is hij nog niet verschenen, maar toch hebben wij vandaag door veel sleutel- gaten geloerd, en geven grif toe dat der-

gelijke houding nu niet mooi kan genoemd worden. Maar voor een keer mocht het omdat we graag wilde weten hoe men nu precies zijn schoen aan de schoorsteen moet zetten om Sint Niklaas zo goed mogelijk te ontvangen, in de zoete hoop, ja ge weet wel.

Donderdag 6.

De grote kindervriend heeft me- nig kinderhart heel erg blij gemaakt. Maar ook vol- wassenen kunnen zich niet meer onttrekken aan het Sint Niklaasfeest. Ook zij vinden bij het ontbijt een speculoos, wat chocola en andere zoetigheden.

Om twaalf uur, wanneer de kleuterschool leegloopt, zien we wel honderd sinten naar buiten komen, allen dan nog belast en beladen met een stoomboot. En zeggen, dat men zegt, dat zij er niet meer aan ge- loven, onze kinderen !!

Vrijdag 7.

Een huilende brandweerwagen rijdt in de namiddag door enkele straten van Breendonk. Waar er rook is, is er vuur en waar brandweerwagens rijden is er zeker te veel vuur, zo redeneerden wij tenminste.

Ondanks al onze moeite konden we enkel te weten komen dat ergens in de Wachingstraat het in een keuken te warm werd zodat de vlammen alles wilden verteren. Gelukkig zou de brand zich niet verder hebben uitgebreid.

Onze boeren vergaderen vandaag in het Centrum. Dat de vergadering wel belangrijk was, zagen wij aan de talrijke wagens die op het parkeerterrein stonden, zodat wij de indruk kregen dat er heel wat mensen aanwezig waren.

Zaterdag 8.

In de Gazet van Antwerpen hebben we op de sportbladzijde een lijvige reportage gelezen over onze Jan Teugels, die nu zijn intrek heeft genomen in Kapelle-op-den-Bos, maar toch lekker van ons blijft.

Maandag 10.

Door het nogal gladde wegdek zijn verschillende auto's op het rijvak Antwerpen-Brussel, ter hoogte van de verkeerslichten, in de gracht geraakt. Op een bepaald ogenblik telt onze korrespondent ter plaatse dat er niet minder dan 8 wagens staan aan te schuiven om de Breendonkstraat over te steken via de tunnel die de beek op die plaats vormt.

Dinsdag 11.

In alle Vlaamse kranten vinden we een reclame waarop met een stralende glimlach de echtgenote van Kamiel Verlinden, Maria de bazin van de "Vette Os", staat afgebeeld. Zij won met een wedstrijd, uitgeschreven door een Deens bier - dat in Breendonk op flessen wordt getrokken - een kleurentelevisie. De reclame die wij voor ons hebben is zwart-wit, zodat we de kleuren van Maria's kleed schuldig blijven.

Woensdag 12.

De schuurdief is gevonden. Het nieuws gaat als een vuurtje de ganse gemeente rond. Nu is het nog afwachten op de herkenning van de gestolen pick-ups, platen en andere zaken.

Donderdag 13.

In de Groenstraat heeft er zich met de ijzelvorming ook een ongeluk voorgedaan. Een nobele onbekende wilde blijkbaar de netspanning weten die in de Groenstraat via palen en kabels de huizen wordt binnengeleid. Hij werd in al zijn nieuwsgierigheid met wagen en al tegen de paal gedrukt. Het gevolg is dat hij in het hospitaal van Willebroek werd opgenomen. Wij kunnen hem nu met de nodige omsichtigheid zeggen dat de netspanning 220 volt is.

Terwijl in het Centrum de voorbereidingen worden getroffen voor de plaatselijke vogeltentoonstelling vernemen we dat vorige zondag onze plaatselijke Jozef Verheyden uit de Jan Hammeneckerstraat heel wat titels behaalden.

Een onnodige stormwind heeft tijdens de nacht van donderdag op vrijdag heel wat mensen wakker gehouden. De orkaan hoosde met een geweldige kracht over de daken en vele bomen hebben nederig hun kruin gebogen tot ze de aarde reikten.

Bij mevr. De Boeck in het Dorp viel er heel wat schade te bespeuren. Een gedeelte van een dak werd weggerukt en kwam bij gebuur Apotheker Augustijnen terecht die het nog veel minder gaarne zag aankomen.

Vrijdag 14.

Op de baan Brussel-Antwerpen kwam het tot een botsing tussen een tractor met aanhangwagen bestuurd door Renaat Dekkers uit Borsbeek en een personenwagen bestuurd door Paul Peeters uit Schaarbeek. Deze laatste werd met lichte verwondingen naar het ziekenhuis van Willebroek overgebracht.

Mede werkers

AERTS René
DE CLERCQ Bert
DEDECKER Leon
DESMEDT Alfons
DEWACHTER Staf
DEWIT Dirk
JACOBS Fred
LAUWERS Paul
MOORTGAT Jan
SCHELLEMANS George

VAN DEN EEDE Frans
VAN DEN HEUVEL François
VAN DEN VEN-HUYSMANS Clementine
VAN DOORSLAER Jan
VAN GEEL Jan
VERBRUGGEN Leon
VIVIJS Jan
VIVIJS Staf
Zuster Jozefien
Zuster Michael.

Tekeningen : AERTS-LEMMENS Rita
DECALUWE Luk
DE BONDT-SMETS José

Sportvaria : VERBEECK Cois
Dagklapper : DESMEDT Alfons
DEWACHTER Staf

Technische Afwerking : DESMEDT Alfons
SCHELKENS Lisette
VIVIJS Staf.

DE BEUL VAN BOEDAPEST

exclusief

Na het onthullend verhaal over Frans Smets, lokaal autorodeospecialist, treden we nu evantjes in de literaire arena met één uit de niet zo talrijke beoefenaars van een andere niet-zo-gewone-sport : de catching.

Elk viriel mens balt de spieren bij het horen van dit magische woord : de beelden die hij zich ervan voor de geest roept, beperken zich echter meestal tot de 625 lijnen van Rijsel TV.

Een man die bijna elke veertien dagen catch ziet, het bijna elke week deed, is kersvers Breendonkenaar. Niet "uit den huize", maar dorpeling door huisvesting.

We geven je zijn sportfiche :

- naam : DE MOL Victor
in de ring : Vicky Star
- bijnaam : DE BEUL VAN BOEDAPEST
- sport : catch
- sportclub : Apollon Antwerpen
- klasse : zwaargewicht
- vermelding : ...géén kat-sjer...om zonder handschoenen aan te pakken !

Inderdaad, Vic De Mol is géén catcher om zonder handschoenen aan te pakken. Dat wisten zijn kollega's maar al te vlug toen hij pas op 24 jarige leeftijd voor het eerst een Belgische titel op zak stak. Een tricolore onderscheiding die hij met K.O.-overwinning wist te behalen op Benoit. Jaar 1954. En er zouden nog titels volgen.

Vicky Star, eerst als Gentenaar aangesloten bij de "Verenigde Krachtmeters", trok nog negen maal de driekleur naar zich, onder hels lawaai van supporters. Nokvolle zalen, lichtspuwende schijnwerpers en

attente ogen van scheidsrechters, dat was het dokor waar Vic neppen uitdeelde, zijn kop in de wang depondeerde en de armen omwring. Ook op Europees vlak. Zelfs daar kon Vicky zijn "Antwarps wordeke" neeplacieren. Tot tweemaal toe won hij zelfs het Europeïsche Meisterschaft ! Sindelijk dan toch een kampioen in Breendonk die het genoeg heeft mogen smaken van meermals ontvangen te worden door breedlachende en fiere burgemeesters...

Wat is catch nu in feite ? Catch is een krachtsport die al te vaak verward wordt met "worstelen". Toch is er een (hemels) groot verschil ! Bij catch mag alles behalve datgene wat uitdrukkelijk verboden is, bij worstelen mag enkel datgene wat volgens de regels toegelaten is. Hier zit dus de nuance.

Men zou zelfs kunnen zeggen dat worstelen de westerse judosport is. Weliswaar niet zo verfijnd als de edele oosterse judosport, maar toch verloopend volgens een patroon van regels, waaraan de spelers zich moeten houden.

Bij catch : alles mag, behalve het "toucheren" tussen de handen en het "haartrek". We horen later al opmerken : "Jamaar, maar ik zie die minnen op Rijsel niets anders doen dan de haren trekken en de haren knopen !" Dat dachten wij ook, maar Vic De Mol lichtte ons eventjes die sluier van het beroepsgeheim op : met truckage bereikt men veel. Niet alleen in de film !

Apropos, nu we het toch over film hebben, Vicky Star is ook de man geweest die ooit de catchring heeft gedeeld met Mister Goldfinger. Jewel, de Goldfinger uit de James Bondfilm himself. Tegen Peter Maffie, de man uit de onkreukbare "Untouchables", heeft hij het ook eens moeten opnemen.

En tegen prins Kumali, een potentiek negeropperhoofd die men van over de Oceaan had gehaald om voor Vicky Star geworpen te worden. De neger kwam op de mat blootvoets, met uit de broes, om het tussen hun heidewit te wechten wie de beste zwaargewicht was? Je moet het durven.

Op de koper beschouwd ! Met die durf wordt men geboren. Dat heeft men of dat heeft men niet. Zonder een aangeboren atletencorpus en 'n bundel flinke spieren, wordt men geen catcher. Allessins geen "rwaar". Dat zie je zo al aan Vic.

In zijn prille jonkmanjaren deed hij aan boksen. Boksen, de noble art of self-defense. Vader en moeder De Mol hielden als brave ouders natuurlijk niet veel van de hobby van zoonlief. Maar wat kon Victor eraan verhelpen ? Moeder en vader hadden hem een reuzenfiguur meegegeven, dat als geknipt bleek voor krachtsport. Overschakelen dan naar op worstelen. Minder brutaal, misschien even forserig, maar niet zo "in de plooitjes gestreben" als judo, de sport die Vic als soldaat leerde. Combineer dan de boks - met de worstelkunst en de judoknopen : wat MOET er dan nog uit de bus komen om het rijtje af te maken ? De catching, U zegt het.

Catch situeert zich over een aantal categories, van lichtgewichten tot superzwaargewichten.

- lichtgewicht : 50-65 kg
- vlieggewicht : 66-80 kg
- halfzwaar : 81-97 kg
- zwaar : 98-110 kg
- superzwaar : 111 kg tot onbeperkt.

Het feit dat er verschillende categories zijn brengt met zich mee dat men niet zomaar van de ene indeling naar de andere kan overwippen : een superzwaar kan (met andere woorden) niet aan de teen gaan knabbelen van een lichtgewicht, en omgekeerd. Eén uitzondering echter : met de instemming van de zwaargewicht kan een superzwaar tegen eerstgenoemde evenwel in strijd komen.

Verknochte catchliefhebbers weten vooral dat een catchwedstrijd een solokamp of een vierkamp kan inhouden. Solo, zijnde één tegen één; vierkamp, zijnde twee tegen twee en in dit laatste geval : één ploegmaat in de ring, de andere met de hand aan de koord buiten de ring. Soms gebeurt het wel eens dat men met z'n vieren de mat opkruipt. Letterlijk en figuurlijk. Zoiets gebeurt enkel in uiterst benarde situaties (wanneer aflossing bv. niet meer mogelijk is) en men het publiek op een supplementaire attractie wil vergasten.

Hoewel "vier in de ring" principieel tegen de regels is, is het bijna inherent geworden aan de vierkamp. Eigenlijk meer show en spektakel dan de solokamp. Alhoewel ook in de solo onderlinge afspraken worden gemaakt. In catchtermen noemt men zo'n match dan "fairplay" : vooraf spreekt men af de ene of de andere worp of greep te verrichten zodat de partner reeds op voorhand weet waaraan zich te houden.

Zo krijg je van alle catchers tegen, zegt onze "Beul van Boedapest" : er zijn er waarmee je zorgeloos een fairplay kan doen, en anderen laten het dan weer afweten en vergeten de afspraak meteen.

Catchen kent enkelen zeer gevaarlijke grepen. Bijvoorbeeld de "manchet" : een handslag op de keel die uiteraard zeer gewaagd is zo men hem onverwachts (d.w.z. zonder afspraak) toebrengt. Natuurlijk moet men zijn tegenspeler de tijd gunnen de keel te spannen...Of een kopstoot in de maag ! Hier ook zou de afwezigheid van 'n gentlemans' agreement duur (en zuur) aankomen.

Alle andere knepen en wriemelingen, draalingen en keringen incasseert men door taaie trainingen en truckage. Men mag gerust met de vingers in de neusgaten van z'n partner kruipen of hem de tenen ronddraaien : voor ervaren catchers is dit maar "klein bier" in vergelijking met de folterpraktijken van de militaire junta in Chili of Griekenland...

Trouwens, gaat men té ver dan deelt de scheidsrechter een publieke vermaning uit. Drie vermaningen betekenen automatisch de uitsluiting en zo zijn we dan aanbeland bij de scheidsrechter, de "Pinokkio" van de ring ofschoon onze catchreferees officiële scheidsrechters zijn van de Europese worstelfederatie. De scheidsrechter, hij speelt niet mee. Hoe men het ook draait : hij staat volledig buiten de kamp. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat het oude catchersbloed af en toe nog

eens bovenkomt, en de arbiter dan toch nog in de slag betrokken geraakt.

Een scheidsrechter moet kunnen toezien en minstens tien eenheden kunnen tellen. Tien tellen bij K.O. betekent het verlies van de kamp. Vloering eveneens : het op de mat geplakt worden, met de schouders, voor drie seconden. En natuurlijk de opgave.

Catch is een harde sport die minstens een drie-keer-in-de-week training vereist. Techniek en fysicaaltraining. In de club van Pete Brackeniërs, de "Jan Van Buggenhout" van de catchsport, die als big boss de Belgische krachtsport in z'n hand houdt. Trainen en trainen, competitie en competitie. Een regelmaat van activiteiten die nog tot voor kort op Vicky Star's agenda stond. Inderdaad : de catch - de actieve catch - weegt op een bepaalde leeftijd wat zwaar. Zelfs voor de stoere schouders van een Vic De Mol.

Een kampioen die de fiets aan de haak hangt, krijgt een afscheids-gala. Vic de catchman zal hetzijne ook krijgen. Te Breendonk nog wel ! Rond mei/juni. Al de catchvedetten zijn hem beloofd : een Bert Mychel, Frank Malmoë, Danny Lynch en andere superstars komen bij ons in de ring. Een datum die binnenkort officieel wordt vastgelegd en die absoluut op het kalender van elk sportman moet aange-stipt worden. Een ferme stip voor Vicky Star, de beul van Boedapest. We wensen hem alvast proficiat voor zijn afgesloten carrière en heel veel volk op het slotgala !

Bert.